Oxfordrörelsen 175 år – Vi firar med bön

Den 14 juli 1833 höll John Keble - teolog, präst och psalmförfattare - en predikan som blev startskottet för Oxfordrörelsen i Church of England. Den fick inflytande långt utöver hans förväntan. John Henry Newman, Richard Hurrell Froude och William Palmer förenade sig med Keble och publicerade en serie traktater, ***The Tracts for the Times,*** och senare blev även Edward Pusey en del av gruppen.

Måndagen 14 juli inbjuds Du att ta del i en timmes tyst bön för att markera 175-årsjubileet av Oxfordrörelsen och den katolska förnyelsen i Church of England, och vi i Sverige och Svenska kyrkan har ju också mycket att tacka Oxfordrörelsen för.

När vi ber till Gud den 14 juli är det vår intention, inte bara att minnas dessa händelser i det förflutna med tacksamhet, utan också att lyssna till Gud och att be om Guds hjälp att förstå och utföra Hans vilja här och nu, i vår egen generation.

Det är vår förhoppning att en timme av tyst bön runt hela England och också i Sverige – vi har ju stor anledning att tacka Gud för vad Oxfordrörelsen betytt för oss i Svenska kyrkan och i kristenheten i Sverige – skall påminna församlingar om vad de redan vet men vad de har förpassat till tankens bakgårdar, och kanske vi också kan introducera andra till den katolska, allmänkyrkliga förnyelsens rikedomar och insikter.

Denna timme av tyst bön stöds av alla de katolska rörelserna och organisationerna i Church of England och vi inbjuder alla kristna av god vilja att ta del tillsammans med oss.

Genom att tacka Gud för Oxfordrörelsen och de många välsignelser den fört med sig för Church of England och Svenska kyrkan vill vi framför allt ge vår Herre Jesus Kristus äran, Han som är vårt förflutna, vårt nu och vår framtid, och på detta sätt frambära till Honom hela vårt liv i tro och kärlek.

Den tändande gnistan, som satte fart på hela denna mäktiga förnyelserörelse, var den dåvarande Whig regeringens förslag att hälften av de anglikanska biskopssätena på Irland skulle dras in och deras inkomster omfördelas som framlades utan att kyrkan först konsulterats. En grupp präster och professorer i teologi i Oxford, av vilka de mest kända är John Keble, John Henry Newman, Richard Hurrell Froude och Edward Bouverie Pusey är de mest kända, opponerade sig starkt mot regerings förslag. De menade att Kyrkan är gudomligt grundad, att Jesus Kristus är dess huvud och ledare och att dess reform inte har något som, helst med det sekulära parlamentet att göra. Deras oppositionskampanj inleddes genom att John Keble höll sin såkallade assizepredikan (en predikan vid domstolens öppnande för en ny termin) i universitetskyrkan St Mary i Oxford 14 juli år 1833. I denna predikan beskrev han regeringens förslag till ny lagstiftning som ett nationellt avfall (National Apostasy) från den kristna tron. Därefter skrev professorerna i Oxford en rad traktater, i vilka de gick igenom olika aspekter av den teologiska kris som regeringens handlande hade skapat, och de skickade dessa traktater till alla präster och församlingar i England.

Enligt Oxfordprofessorernas uppfattning hade Church of England *gått igenom* Reformationen man den var aldrig en kyrka *skapad av* Reformationen. Den är inte en protestantisk kyrka. (Ordet *protestantisk* förekommer aldrig i Kyrkans officiella böcker och ordningar, t.ex. i Book of Common Prayer och inte heller i de anglikanska formuleringarna av tron (t.ex. de 39 artiklarna), utan en *reformerad katolsk* kyrka, vilket är en subtil men viktig skillnad. Church of England är den historiskt katolska och apostoliska kyrkan i England. Den är en del av den vidare Kristi kyrka – ett anspråk som uttrycks på titelsidan i Book of Comon Prayer 1662 (den

officiella, ännu gällande utgåvan) – renad från medeltida missbruk och utombibliska tillägg på 1500-talet, men i alla andra avseenden i kontinuitet med den tidigare traditionen.

De poängterade att Church of England har upprätthållit det historiska tredelade ämbetet av biskop, präst och diakon, att hennes biskopar är en del av den apostoliska successionen, att hennes präster, tack vare episkopala vigning, kan jämställas med romersk-katolska och ortodoxa präster och att de utövar samma prästämbete, samt att genom dem kan hennes trogna lekfolk vara förvissade om att de får ta del av giltiga sakrament.

Oxfordrörelsens ledare var mycket intellektuellt lärda och allvarligt sinnade män. De ansåg att Church of England var hotad och de försökte höja tonen i hela hennes liv och vittnesbörd till en ny och mer seriös nivå. Det som framförallt var viktigt för dem var personlig och kollektiv *helgelse*, och, eftersom helgelse och helighet endast kan växa utifrån en grundval av sanning, var de särskilt angelägna om renlärighet och teologisk ortodoxi.

Oxfordrörelsen lär oss att all sanning ytterst kommer från Gud: Jesus Kristus sade själv ”Jag är Vägen, *Sanningen* och Livet”. Kristen sanning är inte beroende för sin giltighet av individuella kristnas uppfattningar vid någon särskild tidpunkt. Sanningen är sann endast därför att Gud gör den sann och uppenbarar den för oss, och inte av någon annan anledning. Om alla kristna skulle komma överens om att avvisa någon aspekt av den kristna tron skulle denna aspekt inte därför bli osann, på grund av deras avvisande. Inte heller skulle något plötsligt bli sant om alla kristna bestämde sig för att tro på någonting nytt eller att ändra någon tidigare aspekt av den kristna tron, bara för att de bestämt sig för en sådan ny tro. Gud motsäger inte sig själv. Han kan inte motsäga sig själv. Den kristna tro och morallära som var sann år 33A.D. och år 1833A.D. förblir sann år 2008A.D. Dessa sanningar kan inte ha blivit falska på grund av de motsägande värden och idéer som för närvarande florerar, eller därför att somliga människor har svårt för dem.

Oxfordrörelsen mötte många utmaningar men den visade sig vara den allra viktigaste religiösa väckelsen i England under hela 1900-talet. Den renässans av andlighet, teologi, vetenskaplig forskning, liturgi, musik, konst och förnyelsen av ordensliv, kloster och kommuniteter (munkar och nunnor) som Oxfordrörelsen inspirerade till i Church of England, och även i Svenska kyrkan, kallas den katolska förnyelsen, *Catholic Revival*. Ännu idag, i början på 2000-talet, finns det ingen församlingskyrka i hela den anglikanska kyrkogemenskapen, Anglican Communion, som inte på något sätt påverkats av Oxfordrörelsen.

Den 14 juli år 2008, 175 år på dagen sedan John Kebles assizepredikan, kommer anglikaner i hela världen att hålla en timmes tyst bön. Vi gör det i tacksamhet för det rika arvet från Oxfordrörelsen. Och vi ber för framtiden i det att vi söker förstå vad som är Guds vilja och att utföra Hans syften för oss i våra liv, i våra kyrkor och gemenskaper. Vi inbjuder Dig som läser detta att be med oss, i en kyrka eller ett kloster nära Dig, eller i Din egen bönekammare.

Här på Christens Gård i södra Skåne ber vi Vesper kl.18.00 och därefter, kl.18.30, leder Fr John Brownsell en timmes tyst bön. Efteråt äter i middag tillsammans. Välkommen hit!

Det vore roligt om andra kloster och församlingar i Sverige också vill vara med och be. Skicka gärna ett mail till tedeum@telia.com och registrera Er bönetimme så vi kan be för varandra. Och registrera Er också på **www.oxfordmovement.org.uk** där det också finns mycket mer information att hämta.